

МИГАЛЬ ЧИКИВДЯ

ПОЕЗІЯ

**ЗАПИСКИ З
БОРЖАВСЬКОЇ
ДОЛИНЫ**

Михаїл ЧИКИВДЯ

**ЗАПИСКИ
З БОРЖАВСЬКОЇ
ДОЛИНЫ**

**ИЗДАНО ЗА ПЇДПОРЫ ДІМІТРІЯ ЖИГАНА, ЗА ЩО
Я ЙОМУ ДУЖЕ БЛАГОДАРЕН**

2017

~ 2 ~

ПРО АВТОРА

Михаїл Васильович Чикивдя уродив ся 2 юнія 2000 года у с.Березники Свалявського району що на Подкарпатю, у простуй русинській сімї. З діточых году увлікає ся самотнов русинськов культуров. Образование серидньоє, но нисмотря на свуй молодой вік уже зробив великий внесок у розвой русинської поезії і літературы.

Його творы постоянно публікуються у журналі «Отцюзнаина». У 2016 годі выдав свуй першый зборник пуд названім «Сад русинської пезії», який був красно оцінений не лиш у нас на Подкарпатю, ай похвально спринятый Світовыми русинськими обществами. У томуж годови вступає в Свалявськое районное Общество Подкарпатських русинов, де принимат активное участие у ранних заходах. Помимо стихів пише історичеські очеркы і прозу, собирає і ракашує давні русинські співанкы.

21 апріля читає свої стихи на Фестивали русинської поезії, який проходив у Сивлюши, за що був удостоєный грамотов-подяков од Закарпатського Областного Общества ім. А.Духновича, а 23 апріля принимає активное участие на празнованії Дня Русина, який пруйшов у вароши Мукачово, де офіційно був прийнятый у Союз русинських писателю Закарпатя. По мимо того получил почесну грамоту і спеціальний приз ім. И.Петровція од Крайового Общества Русинов за що його мож і поздравовати.

Читач котрый буде читати сись зборничок зможе ся насолодити не лиш фіглями, ай колоритом нашого родного русинського языка

Член Правленія Союза русинських писателю Закарпатя Иван Бинячовський.

Честованый читателю!

Ты держиш у руках зборничок русинських поезий молодого, айбо фест талантливого поета из мараморозької Свалявцины – Березникӯв Михаила Чиковді.

Се вже не перва робота сього домак юного самородка – у 2016 році вже мали сьме можность оцінити його збірничок «Сад русинської поезії», куда зайшли 35 стихӯв вишылякої тематики.

Новый зборник М.Чикивді называтъ ся «Запискы з Боржавської долины». Туй находить ся 60 префайных поезий и 6 публіцистичных очеркӯв.

Тема нашого рӯдного, а не завезенного патріотизма є домінувучов у стихах сього мараморозького легіня. Юй присвячена рубрика «Патріотична лірика», у котру зайшло 11 поезий, хоть, иппен, тема любви до свої землі прослідковує ся и у других стихах поза патріотичнӯв рубрикӯв.

У свойих поезіях М.Чикивдя из близькым му молодежным максималізмом не лем описує проблемы русинӯв ги народа, а кличе нас до дії:

*Маєме мы славный рӯд, мусиме йсе знати,
Гӯворім самі за себе, доста было спати!
Уважайме зимлю рӯдну и свою країну,
Не давайме з Подкарпатя вчинити руїну!*

Молодый фатюв, не обзеравучи ся на вік, чотко видитъ, у чому має заключати ся патріотизм челядника. И се не мітингованя из прапорами, не співаня гімнӯв, не факелні вандрованя, а всокоченя екології, сакралное ставленя до рӯдної природы:

*Порубали нашу хащу, мотор ї везе,
Дале пак велика пӯвінь хыжу понесе.
Убыкрали Подкарпатя выд землі до неба,
Нитко нич не каже, може сяк и треба?*

Обертавучи ся до вічного образу Прометейя и прометеїзма, Чикивдя хоснує метафору, «заковувучи у ланцы» рӯднеє слово. Туйка нараз тыкать ся болюча на Подкарпатю проблема захвата землі русинӯв чужинцями:

О слово рӯдне, слово матиринське,
Ги Прометей закуто у ланцы.
Забыли люди, што поле йсе русинське,
А по хащах давно чужі дворцы.

Опреділявучи преорітеты патріота, Чикивдя наперед кладе бесіду, акцентувучи ся на її невмируцости. Тому читава часть патріотичных стихӯв поязана именно из языком, бесідбв:

По-нашому говориме, як и говорили,
Свою бесіду у школі нигда мы не учили.

У стихах Михаил молодежний максималізм тісно ся переплітатъ ся из твердым оптимізом:

Народ муй є, народ муй буде,
Рӯдна культура нигда ся не забуде!
Горяча кров у жилах гуде,
Народ наш жив, народ наш живе!

*Про Михаила у його віці є природнбв тема любви - сього префайного чувства, котрому вун присвятив шість стихӯв. Се **«ЗАСЬ ТЫ МІНІ СЯ ПРИСНИЛА...»**, **«ЛЮБЛЮ Я ТЕБЕ»**, **«Я ДУЖЕ ЛЮБЛЮ»** и тд.*

Юный поет робить своеобразный синтез меже патріотичным чувством приязаности до свого: природы, хьжи, улиці и любовльов до префайного пола:

Я дуже люблю улицю тониньку,
Яснинькі дні и тимні довгі ночі.
Я дуже люблю дівку молодиньку,
Білинькі ручки и файні чорні очі.

Вадь:

Де легкий туманиць пуцатся на зворы,
Яснинькое сонце світит на доли,

Выд воды гірської аж холоне кров,
Там, у тых містах, родиться любов.

*Фест стихуў Чикивдя присвячує проблемам нашого
жытя: замусореню поточин і рік, контрабанді, камунікаціях
меже людзьмі, сохташові, темі прыроды:*

Начальство дозволят, дозволят стаття,
Біды сякоі нігда іщи не было;
Навозили грубі ворохы сміття,
Траву зелену, як папланом прыкрыло.

*Тому, познакомивши ся із творами Міхаіла Чыкывді, я
думаву, што про чытателя-поетичнаго гурмана
перепозіраваня і перечытованя його стихуў будзе і хосенным
і фест прыятным.*

Тому, серенчліваго чытаня!

Юрій Шыповіч,
рэдактар журнала «Отцюзніна»

НАКУРТНО ПРО БОРЖАВСЬКУ ДОЛИНУ

Боржавська долина – воістину прекрасний куточок нашої сятої Вутчизны. Хащі, полонины, широкі долины – усьо наповнено неземнѡв красѡв. И фурт туй чує ся дух давньої прадідѡвської славы, котра жила, жиє и нигда не умре!

У часы Австро-Мадярцины выдносила ся до Мараморошського комітату. На її території є дуже много чого інтересного. Наприклад: гора Стой, «Гамора» у Лисичеві, «Анця Кушницька», Бронькѡвський замок и так дале.

Не мош усьо передасти словами, Вам самым треба туй побывати и усьо увидіти!

ПАТРІОТИЧНА ЛІРИКА

ДОСТА БЫЛО СПАТИ!...

(2017)

У нашӯм рӯднӯм Подкарпаті тяжкая година,
Убзыває наш народ каждая зла скотина.
Докі маєме тирпіти йсі паскудні муки?
Заліплений у нас рот, поязані руки.

Нигадали бы из нас даже шкуру здерти,
Бо мы "злі сепаратисты" маєме умерти.
А мы тихі, миролюбні, знаєме закони,
Не хочеме мати зброю и тяжкі каноны.

Нас ушидкі убзывавут, всі нас хотят бити,
Мы ся журеме єдным, як нам дале жити.
У русинӯв подкарпатських не легка дорога,
Помӯч в ділі и здорбвля просиме од Бога.

Маєме мы славный рӯд, мусиме йсе знати,
Говорім самі за себе, доста было спати!
Уважайме землю рӯдну и свою країну,
Не давайме з Подкарпатя вчинити руїну!

РҰДНЫЙ КРАЙ

(2017)

В Подкарпатю я ся родив, йсе муй рудный край,
Серинчі й благополуччя, Господи, нам дай!
Сята наша Отцюзнина у тяжкуй годині,
Подай, Боже, миру всьуй малуй родині.

Перестала наша чиядь любов в сердці мати,
Готові Отцюзнину свю розпинати.
На захист народа нитко не стає,
Прадідувську славу хоть-тко продає.

Порубали нашу хащу, мотор і везе,
Дале пак велика повінь хыжу понесе.
Убыкрали Подкарпатя выд землі до неба,
Нитко нич не каже, може сяк и треба?

Забывавут русинські, золоті слова,
Но бисіда не вмират, навікы жива!
Тко як лише хотів, нияк не забрав,
Бисіду русинам сам Бог даровав!

Не треба русинам миж собов ся бити,
Треба ся єднати, в рокаши зажити.
Не вадьме ся, братя, всьым врагам на сміх,
Не лайме єден другому, ото великый гріх.

Тот має не сердце, а студений лід,
Тко ся не гордит за свуй славный рід.
Не забудьме, што казали наш прадід и дід,
Жийме у добрі, най нас знає світ.

О СЛОВО РҮДНЕ, СЛОВО МАТИРИНСЬКЕ
(2017)

О слово рҮдне, слово матиринське,
Ги Прометей закуто у ланцы.
Забыли люди, што поле йсе русинське,
А по хащах давно чужі дворцы.

Орел не перестав тебе клювати,
А ци видят наші русины,
Што в рокаши идут тя добивати,
Усі їх діти: дōнькы и сыны.

Засвітит сонце, пропадут з гӯр туманы,
Не згасне шуга божественный огинь.
Заживут твої глибокі раны,
Пропаде тьма, настане світлый динь!

ОТЦЮЗНА МОЯ
(2017)

Подкарпатя - Вѹтчина моя,
Маєме села и щедрі поля.
Выд высоких гѹр до широких долин,
Фурт туй газдує карпаторусин.

Отцюзно сята, ты єдна у нас,
Ліпша выд вшидкый багатых окрас.
Люблю твої полонины й зелині гаї
Старинькі садочки, де співавут сѡлѡві.

Быстрі поточки и тихисинькі рікы,
Срїбна зимля буде жити навікы.
Шуга не вмре бїдований род,
Наш миролюбный русинський народ.

И свѡю бисїду не треба забывати,
Не давайме нигда єї затопати.
Бо ѡна наша рѹдна, ѡна материнська,
Гордо ся кличе КАРПАТОРУСИНСЬКА!

М̄ОЯ БИСІ́ДА - РУСИНСЬКА!

(2017)

М̄о̄я бисі́да - РУСИНСЬКА! Нию я горжу ся,
Р̄удне слово говорити нигда не ганьблю ся!
По-русинськы'м говорив, щи'м не знав ходити,
Н̄о̄шу бисі́ду в души й буду сокотити.

Дьовз, яп̄овник, бучкан, горгониця
Семеча, варх̄ут, гряда, вал̄увниця.
К̄улько у нас сл̄ув! Мавут усї їх знати,
Не даме мы бисі́ду діалектом звати.

К̄улько у них музыки: чист̄ої, прост̄ої,
Не треба нам чужины: сух̄ої, пуст̄ої.
Слова наші сп̄ув̄очі, о̄ни ищи живі,
Живут о̄ни из нами, о̄ни у нас в крові!

БИСІДА
(2017)

По-нашōму говориме, як и говорили,
Свōю бисіду, у школі, нигда мы не вчили.
А слова русинські фурт говорит рот,
Воістину русины безсмертний народ!

Не учили нас читати, не вчили письма,
Но з дитячих рōкӯв ни вмиравут слова.
Кōтрі нам над колысков мати говорила,
Кōтрі нам фурт казала, кōтрі нас навчила.

Пликаєме тя, бисідо, ищи из ранних літ,
Ты наша душа, білосніжный цвіт!
Туму не вмреш ты шуга, кӯнця ти ни є,
З тōбоōв живе О́тцюзнина и народ жиє!

РҀДНА ЗЕМЛЯ
(2017)

РҀдна земля, як дзвїзда ясна,
У вшидкҀму свїтї май мила Ҁна.
Жив и жие туй русинський народ,
Славме усї славетный наш род!

Там, де явҀр ид пҀтҀчку листячко схыляє
Бїлобока ластовочка спҀванку співає;
Там тихинькї зворы, долины, як мҀря,
МҀя рҀдна хыжка, горы и пҀля.

Як минї Ҁтцюзнину свҀю не любити?
Навчений я по-русинськы Господа молити.
Горит любҀв до краю и буде гҀрити,
У вшидкого народа, бо мы його дїти.

Подкарпаття в спҀванках, и у каждҀй думї,
У широких низовинах й лїсовоҀму шумї.
Ҁтцюзнина сята у сердцї єдина,
Сохрани ня, Боже, карпатського русина.

КАРПАТСЬКІ РУСИНЫ

(2017)

Карпатськ̄ої землі любимі мы сыны,
У р̄удному краю біды перибудьме.
Славный мы народ - карпатські русины,
Истину исю нигда не забудьме!

Иде молодичка де бук и ялинка,
Де тихинька річка и широкий гай
Мила м̄о̄я любима, ты тоже русинка,
Скр̄омні м̄ої слова ты не забывай.

Живе м̄уй цім бора, де поле и млин,
Скоро уже хоче лишити наш край.
Де бы ты не був, навхтемась русин,
Затями исе и не забывай.

А коли настане нелегка минута,
За с̄яту О̄тцюзнину Богу ся м̄олім.
Наша душа у злі не замкнута,
У мирі и по правді вшидкі заживім.

Я РУСИНОМ БЫВ И РУСИНОМ БУДУ
(2017)

Я русином був и русином буду,
Бідованый народ нигда не забуду!
Бисїдов русинськѡв буду говорити,
Дѡкі ми Госпѡдь позволит прожити.

Носиме з собов матиринськоє слово,
Гѡвѡрим як знаеме, не буймеся никого!
Рудноє слово - ѡто душа нарѡду,
Из ним руд жеє, ни є му перевѡду!

КОЛЕ МЕНЕ СЕРДЦЕ И БОЛИТ ДУША...
(2017)

Коле мене сердце и болит душа,
Приялася в Подкарпатю бисіда чужа.
Спӯванкы ся забывавут, пропадат култура
Радує ся сьому паскудна натура.

Болит мене сердце й тяжко на души,
Рӯдну бисіду, русине, на зло не души.
Не ганьбися матиринськѡе слово говорити,
По-нашѡму бисідуй докї будеш жити.

Зашто за нас чути фурт паскудні свисты?
Чѡму нам приписувут "злі сепиратисты"?
Завто што любиме спӯванку спӯвати,
По-русинськы казку дїтям розказати?

Завто што у нидїлю йдемесе молити,
В мирї й благодати хочеме прожити?
Што лиш не робили, як ся не старали,
Любов до Отцюзнины выд нас не забрали!

НАРОД НАШ ЖИВ, НАРОД НАШ ЖИВЕ!

(2016)

Наша Отцюзна сята земля,
Дає нам води гурська кырниця.
Срібна земля сильна и богата,
Бисіда єї чиста и крылата.

Живе народ из своим уставом,
Но сме ся пан над нашим правом.
Над правом дома газдовати,
Гордо русином себе называти.

Хоче, убы род мы свуй забывали,
Русинську спўванку нигда не спўвали.
Як лиш не пали, як не глуши,
Люббв до СВОГО у нас у души!

Народ муй є, народ муй буде,
Рудна култура нигда ся не забуде!
Горяча крбв у жилах гуде,
Народ наш жив, народ наш живе!

ЛЮБОВНА ЛІРИКА

ЗАСЬ ТЫ МІНІ СЯ ПРИСНИЛА...
(2016)

Зась ты мині ся приснила...

Пусти ня у душу!

Бо лиш тебе, мōя мила,

Любити я мушу!

Яка ты файнинька,

З русявōв косōв;

Дівчино білинька,

Буду лиш з тōбōв!

Личко твоє люблю,

Й файні, карі очи;

Я тя, мила, приголублю

В дōвгі дны и ночи.

На двурі типирь холода,

Но любōв, як ружа цвіте;

У мōїй жизни, ты лиш єдна,

Май прикрасної діля мене ни є.

ЛЮБЛЮ Я ТЕБЕ

(2017)

Люблю я тебе и буду любити,
Никого не треба крім тебе мині.
Без тебе і динь не мōжу прожити,
Каждōї ночі лиш ты у ня у сні.

За тōбōв душа ми банує,
Цілыми днями без тебе сумна
Нитко мене так, як ты не цюлює,
У мōюму серцю ты лиш єдна.

Я дуже люблю аромат твоїх губ,
І чōрні пристрасні очі.
Теплōту і ніжнōсть бїлосиньких рук,
Убнимати тебе до пўвночі.

Я дуже люблю бути з тōбōв,
Усі минuty дїля мене прикрасні.
Гуляєме двоє снїжнōв зимōв,
Стрїтїме й днї лїтнї яснї...

Я ДУЖЕ ЛЮБЛЮ...

(2017)

Я дуже люблю ярь студену,
Траву из ранньоїїв рōсōв,
Сининькі расты, хащу засніжену,
Файниньку дівку з розплетенōв кōсōв.

Я дуже люблю тихинький поточок,
И тот садок, куды летит синичка
Широкоє поле, из явора листочок,
Сōлōдкі губы и румянні личка.

Я дуже люблю улицю тониньку,
Яснинькі дны и темні, дōвгі ночи.
Я дуже люблю дівку молодиньку,
Білинькі ручки и файні чōрні очи.

Не можу пробыти без твого тепла,
Не годен без тебе я жити.
Ты дуже файнинька, білинька й мала,
Тебе я лиш буду любити!

ЗИМНА НУ́ЧКА

(2017)

Ясні дзвізды світят и місяць зыйшо́в,
На дво́рі стоїт студена, зимна нічка.
Зась ид милиньку́й я дниськы прийшо́в
Красно ї цюлюв, здрю у чо́рні вучка.

Лежит усяды сніг, зимні холода,
Но она, ги сонце, дарує ми тепло.
Покрыє ся всьо цвітом, настане весна,
Не забудеме ото, што из нами было.

Не забудеме дны ясні й темні вечера,
Як исъме годинами до́вго ся вбыймали,
Коли сьме у мѳрѳзі давали си тепла
За щасливу до́лю довго сьме гадали.

Солодкыми губами ты мене цюлюєш,
Так файно, як тоді, нигда ми ни є.
Лиш ты ми, солодинька, щастя даруєш,
Наша любѳв жила и типирь жиє...

ЛЮБОВ

(2017)

Де рясн̄ов зелиньов вкриті берега,
Дика звірка бігат, не має врага
Тихый вітериць з полонины віє,
Пахнячим цвітом липа фурт рясніє.

Де легкий туманиць пушчатся на зворы,
Яснинькоє сонце світит на доли,
Выд воды гурської аж холоне кр̄ов,
Там, у тых містах, родиться люб̄ов.

У тых містах, де плыне поточок,
Паде у водичку клиновий листочок.
Де ластівчиный сп̄ув сердце ми люблює,
У стар̄ум сад̄очку, што плоды дарує.

Плынут там чувства, як на кораблю,
Мож ся ни ганьбити пувісти: "Люблю"!
За тебе всі думы, як шіфа плыну,
Без тебе бануву, т̄об̄ов я живу.

КҀНЧАЛА СЯ УЖЕ О́СІНЬ ЗОЛОТА
(2017)

КҀнчала ся уже о́сінь золота,
Помалы наступали зимні́ холода.
Убпадало листя, йшли студині́ дні́,
Ко́й увиді́в я вҀчка ти яснї́ яснї́.

Тої́ мину́ты я був, як у снї́,
Ты была, як ружа красна на веснї́.
Здрів'им на личко и русяву ко́су,
Но не вчув выд тебе тонинького голо́су.

Каждую годину я тя споминав,
За чорними очима дуже бановав.
Я тебе не знав, но вмирав з тугы,
Лишив ся я сам, а кругом снї́гы.

И в морозный динь мы ся зась зустрі́ли,
Ради́ были очи и сердця го́ріли.
Тої́ біло́й днини́ бисїду сьме мали,
Як ластҀвка в саду, красно щебетали.

Но выд тоды жити май файно не стало,
Были всякі́ біды, щастя было мало.
Не раз то́бі докоряли, ож мене сь любила,
Не раз то́бі білым личком сльоза покотила.

Давно сьме ся ростали, а вже зась зыйшли,
Бановали нашї́ сердця, другых не найшли.
А што буде дале? Які́ нашї́ до́лі?
Знаву, ож не лишу тя, хыба не по во́лі...

ЗА КРАЙ ТАЙ НАРОД

СОН

(2016)

Вшидкым тко далеко выд свої Отцюзнины

Багата б̄сінь змішує фарбы,
Кущі червині й хаща, як скарбы.
Пустив ся у зворы прозорый туман,
Віє з полонины сильныи вітер-пан.

Як часто ми снятця б̄сінні фарбы,
Но не про них усе м̄ї сны;
Часто у снови знакомый поруг,
Біжу ид ньому скоро, не чув с̄бі нуг.

Білиньку хыжу вижу у садочку,
За потоком тихым, на малум горб̄чку.
Лети туды, ластовочко, лети та сп̄вай,
Уто є м̄я хыжка, вто м̄й р̄дныи край.

Туй высокі горы й широкі поля,
Йсе наша русинська сріберна земля!
Ластувчиных сп̄ванок чув веселый тон...
Очи выдкрывав, був исе лиш сон.

На душі ми ниждо тиха тривога,
До м̄ї Отцюзнины далека дорога.
Та лиш щастя мав, кой закрыті очи,
Снит ся Отцюзнина в темніи ночи.

МЛИН
(2016)

Каждый динь мене чарує краса полонин,
Чути по хащах спўв зōзулин.
Розсыпано по арсаках много зернин,
Розсыпано по тых, што ведут у млин.

Старинькый млин стоить у долині,
Пробыв уже годы, пробуде и ныні.
Грубі міхы навозили честовані люде,
На вечерю ид булькам свіжый хлібиць буде.

Як тот хлібиць файно пахне, аж щипле за душу,
Но вже кўнчат ся мука, у млин ити мушу.
Помагат му молоти вітер и ріка,
Уже у ня в міхах білинька мука.

Беру з собов пахучі булочки-коханкы,
Покладу у тайстринку й пўду до Щефанкы.
Червеного вина ляляи сьме из склянкы,
Выпили сьме усьо й пōїли сьме фанкы.

Якоє доброе дїло робит людям млин!
Не убыйде ся без нього ни єден русин!
Дай Боже, убы фурт мололо ся зерно,
Жиєме в достатку дōкі є оно!

ШПОР
(2016)

Сонце зимлю вже не гріє,
До лиш сыпле промінці.
З полонины вітер віє,
Вода мерзне у ріці.

Файных др̄ов до хыж нан̄ошу,
У студений, зимный динь;
Трісочки й листкы позн̄ошу,
Вбы накласти си огинь.

Огинь скоро заг̄орів,
Дав у хыжку ми тепло;
Выд жары уже'м упрів,
Утирав с̄обі чоло.

Сплят пр̄остужені Карпаты,
Др̄убні сніжинкы летят;
Чути так, ги из гарматы,
Дрыва в шп̄орі тріскотят.

П̄уду я бульок наріжу,
Розокладу їх на шпор,
Ид ним солонинку свіжу,
В фінжу наллю си "Кагор".

Уже'м сытый спати ліг,
Бряжчит світлом ватра;
Вітрик віє, паде сніг,
Сон исе, ци правда?

ШКОЛА

(2016)

(Пиршуй учитильці Стеблій Марії Йосипівній)

Школа як край, як мала країна,
Познає туй світ каждая дітина.
Быває и щастя, и тяжка година,
Усьо перебудеме, мы єдна родина!

Всяды по горах жōвтый цвіт беріз,
Малинькый ученик дōмӯв "Буквар" приніс.
Наша учениця ростом немала,
Сий осени до школы в першый клас пӯшла.

На отдых и игры ни є уже час,
Вшидкі діточкы йдут у первый клас.
Малі и великі зрана ся пилувут,
Тко як лише може, знання свої друкувут.

Файно затямив'м буквар и читанкы,
Невеликый клас, парты у три рядкы.
Но май дуже думы мої обӯгриті,
Про перву вчитильку лїпшую на світї!

НЕСТОР

(2016)

Нестор зась усьым п̄м̄ўг,
Х̄оть ниє у нас д̄б̄р̄ўг
Трактора гнав по лугам,
По полям, и по нивам.

Треба з п̄ля щось визти?
Мушиш Нестора найти.
Лиш закапчат в̄н прицеп,
Йде на поле, як у степ.

Докі зрана ищи ткось спит,
Трактор Нестор̄ўв дымит
Мотор голосно гуде,
З поля крумпличкы визе.

Лигінь лишив п̄п̄ікач,
Бо запах й̄ому богач.
Повичиряв, спати ліг,
Бо не чув уже си н̄ўг.

Зрана трактор нах̄оду,
Уже заведений в саду.
Нестор бензину д̄ўлляв,
Й дниськы файно п̄гуляв!

СВІЖАНИНА

(2016)

Начинат ся типирь празник у нас,
Хōть далеко рождествиннї сяткы.
На шōвдырь пахнячый прийшōв уже час,
Не треба дасти и дияткы.

Ищи нӯч надвōрї, палят ся свїтла,
Навїяв нам вїтер морозы.
Парувутся нужї, закъпіла вода,
У гентеша лиця, як розы.

Буду на шпорї бульку пичи,
И мастити скыбку шкварками;
Уже ты, свине, доста кричи,
Кōй иде ид тōбї гентеш з ножами.

У хыжи запахла смачнисинька гурка,
Безподобна на стōлі солонина;
Ни є того не в нїмця, не в турка,
Што фурт нагōдує русина.

МУСОР У РІКУ

(2016)

Начальство дозвѡлят, дозвѡлят стаття,
Біды сякої нигда ищи не было:
Навозили грубі ворохы смітя,
Траву зелену, ги папланом прикрыло.

Піловину начинив станок,
Мусай йти высыпати у вѡду.
Гнила туша й тисячі склянок,
Плынут на ганьбу вшидкѡму народу.

У гурськѡму озері не выкупле ся кача,
У гранках и зворах не чути зѡзульок,
Бо ни є дерев лиш папороть и драча,
У тихое поточок выведеный стьок.

Мусор у ріку - май ліпша робота,
Но штось дале нывут: "Паскудна вода!
Туй мы бідуєме, о де тота Європа?
Выдкі на нас ися вся біда?»

АНДРАША

(2016)

Сятого Андрія - не простое сято!
Дниськы ворожити будут всі заклято.
В хыжи похарили, давно ся паровали,
На щасливу дōлю, убы си погадали.

У йсю темну, тиху, Андрієву нōчку,
Дівкы ворожити будут до дымōчку.
А у наших лигіньӯв лиш една робота,
Выд дївчины молодинькой изняти ворота.

Днись ґаздыня не зашиє й нич не буде прати,
Гōдні вовкы изыйти, худōбу забрати.
А кидь дуже снїг паде й сильный вїхор вїє,
Буде сяк цілиньку зиму, шуба не зōґріє.

Пӯде дївочка до церкви, на сятоє Андрія,
"На тебе, Присященный, у мене лиш надїя!
Кӯлько ночи ясный місяць на небі свїтив,
Тӯлько бы ня мӯй милинькый гōдикӯв любив!"

КОНТРАБАНДИСТ

(2016)

(з елементами народної лексики)

Нынi в телевизoрi свiжа новина,
Де село Майдан, рiка и долина
Там выд вадасуv втiкала чорнобiла панда,
Ищи кажут, ож у Соймах ходит контрабанда.
А ци точно исе сяк? Днись будете знати,
Журналісты вже идут гатары глядати.
Выд Мижгуря до Тересвы не было границі,
Айбо сим чилядникам oто до гузиці.
Рoзпiкат Василь жилiзо на грани,
Мiхы из зерном измитав на сани.
Уже скоро Сятый вичур, а ни є муки,
Зычити не хоче выд жида Лукы.
Ищи у Мижгуря треба повезти,
Половина мiхуv, убы продасти.
Вертатся Василь домуv, доганят го баба,
Дуже ся задихала и болит i лаба
- А кой я, небоже, у потoчку прала,
Видiла'м як тебе крацi камира знимала.
Iв ввечирi чoлoвiк тай набрався страху,
Махат рукoв журналістка з усього розмаху.
-А типирь у нас в програмi главна новина,
З Сoймuв бандит возив какоина!
А ци знала його дoнька, а жона ци знала?
Що на саньох дiсять мiхуv вiз до Братислава.
Выпулив ся в тиливiзор, протирагы надрагы
-Выдколи за Соймами прижили ся словакы?
Но бо исе новина! Так ги руськi "Весті"
Хiхоню ся, кручу ся, не встoю на местi.
У Мижгурi є словакы, лиш oто туристы,
Та пoвiште ми типирь, тко сеператисты?

МИКОЛАЙ

(2016)

Днись увидів я у сні,
Свої давні дѣтські дні.
Як у рукиім сани брав,
Й до пѳлудне пропадав.

З дѳмѳв пѳбіжу до бабы,
Бульок ми напече, грубі дарабы!
Не йду вже на двѳр, болят ня лыткы,
Из яблочным лекварьѳм пѳїв'им скыбкы.

Прийшѳвим дѳмѳв, чѳбѳткы втирав,
Прийде Миколай, дуже го чикав!
Ищи вечера ни є - ѳбув в ѳболѳчку
Везут ся гостинці в великѳм вѳзѳчку.

Коли уже прийде Сятый Миколай?
Кобы не забыв за наш малый край!
Убиртав ся, кручу ся, не мѳжу заспати,
Цілу нѳчку Миколая буду вызирати!

На вѳзорі мороз лишив малюнкы,
Красу їм додавут щедрі дарункы.
Бананы, апильсины, цукор й чуколада,
Сякѳму добру фурт дїтина рада.

Сердце ся бє, трясут ся рученята,
Як на нкбі дзвїзды, блистять ся очинята.
Упять сьѳго рѳку пѳзноїм устав,
Сятого Чудотвѳрця жаль, шт не застав.

ХОСНОВАЧ

(2016)

Техніка й наука досягла небес,
Дуже ся замічат типирішний прогрес.
У вшидких по хыжах ныні інтернет,
Липнеме на нього, ги бджолы на мед.

Мож писати и читати даже подзвонити,
Та як файно ныні почали'сьме жити.
Пӯшло всьо вперед, величезным кроком,
Проти многих сись комфорт убирнув ся боком.

Нитко не прочитат што пише поет,
Не любить ся никому прекрасный сонет.
Ліпше прочитати любѡвну цитату,
Коминтарій написати за жѡну губату.

Была свальба, рождиня были и христины,
Обрацикы в соцсетях з каждѡї гостины.
Заганяти в інтернет треба и ремонты,
Бо великым газдам не видко й горизонты.

Не треба мині дівку у саду чикати,
Нашто говорити, кидь мож написати?
Я простый хлопчище, я не багач,
Може ня за йсе блѡкує хосновач?

Не годні Сьте вӯдправити письмо сѣму хосновачови, бо вӯн
ограничує круг лиць, котрі му годні присылати письма.

СЯТКЫ НАСТУПАВТ

(2016)

Сильный вітер віє по долині,
Зворы и хаші у хуртовині.
На сырўй землі скатертина біла,
Выд днешного морозу давно заніміла

Білоє цуря натягнули дерева безлисті,
Заблістіли сніжинкы, як зіркы барвисті.
Лігат срібный лід у нас пўд бережком,
Широкоє поле вкрыло ся сніжком.

Файнинькый малюнок в оболочку творит ся
До нашої хыжкы Новый рўк вже просит ся.
Знавут діточкы файні колядкы,
До Святого вечера парувут чобўткы.

Прославляти буде ся Божа Дітинка,
Будут у нас сяткы, буде и ялінка.
Ищи ся не много лишило чикати,
Убы з бетлегемом ити колядовати.

ВЕЛИКИЙ РУСИН

(2017)

Памяти Ивану Петровцію

Його душа пūшла выд тїла,
У синое небо ид Бōгу политїла.
Болит мене сердце ищи до тепер,
За нашим Русиним, котрый уже вмер.

Быв дуже сильным майстром слова,
Хōть и тяжка його дорога.
И перкжив вўн много бїд,
Но рўднўй земли дав свўй плўд.

А плўд його вто книжичкы,
Як у саду ряснї дичкы.
Де русинськое слово оживив,
Й фольклор забытый о́дновив

Вўн умер, но дух фурт буде жити,
Карпатську землю буде сокотити.
И не вмерли золотї слова,
Великого Русина поезїя жива!

НАСТАЛИ ХОЛОДА

(2017)

Настали холода, літавут снігурі,
Пōтята з кōрмушы пўздрят на нас оком.
Студеным покрōвцьом вкырыли ся гаї,
Леды ся начинили над тихым пото́ком.

Любōв когось не гріє, гріє того шпор,
Датко через йсе з банованя дуріє.
А нам из цїмбориком любится "Кагор",
У январську студїнь файно нас зōгріє.

Часто на нас гойкавут нашї молодиці,
Чōму'сьме увичирі из ними не были.
А у нас уже лиця червинї, ги косиці,
За свойих выдданичок итак мы не забыли.

Милі дівочки, на нас ся не сирдіт
Згадуйме мы вас сїм рас на годину.
Які вы дуже красні, аж на цїлый світ,
Не годні мы без вас и не єдну днину.

Червеноє вино в гыртанкы тече,
И мало, на минуту, мы гадали гадку.
Як дуже у літї сонечко пече,
Пряч ся в холодок, авадь бери шапку.

Студинї з полонины дыхавут вітры,
А мы з цїмбориком стойиме в саду́,
Горы и поля укывавт снігы,
Найшли'сьме серенчу, забыли за біду.

Каждый вичūr вчиниме скрōмну гостину,
За щастя и здōрōвля взьмеме погары.
Убы нам ся вело в дōбру, свїтлу днину,
Убы'сьме не знали гўрькōї біды.

БАБКА

(2017)

Присвячує прабабі Федикович М.П.

Прўйшōв я білу хыжку, скоро мушу йти,
И тōї минуты впала минї гадка:
Вернути ся назад, в капуру зайти,
Видїти што робит мōя стара бабка.

Увичирї тай израна кōрōвку годує,
Исти наварит - сяк типир жиє.
Айбо мало зажурена, за дїдом банує,
Бо вже много рокўв з нами го ниє.

Давно минї розказує усе за давнину,
Я ōто дуже слухав й типирь ї чистув.
Бо так дуже люблю лиш бабку єдну,
Крїпко ї убыйму тай ищи пōцюлюв.

Тямлю я вкус малинового чая,
И смачнинькї з лекварьом скыбкы.
Тот пышний запах вареного мелая,
И грубі, на тарїлцї, смажинї рыбкы.

Най ї сокотят Небеса!
Сятōму Бōгу каждый динь ся молю.
Не старївут вас, бабко, сїдї волоса,
Многая вам лїт и щасливу дōлю.

ХРИСТОС НАРОДИВСЯ!

(2017)

Падут сніжинкы світлі, чисті,
Широке небо в білім намисті
Сидят за столом жона и газда,
Світит на небі Віфліємська дзвізда.

По всьому Подкарпаттю уже коляда
Иде уличками весела хода,
У хыжки заходять, Бога прославлявут,
Красну колядку заспівати знавут.

Колядує вшидка русинська земля,
Торжиствує в небі Божое янголя...
У Віфліємі в пилінкы повив ся,
**З СЯТОМ ВАС, РУСИНЫ - ХРИСТОС НАРОДИВ
СЯ!**

КОЛЯДЫ
(2017)

Было в Марікы чотыри волкы пӯд бором,
Веселу колядку чути пӯд двором.
Дав нам Гōспōдь в здōрōвлю дожити,
В сись Сятый вичӯр идеме веселити.

Ярко засвітила на небі дзвізда,
Перед нами двирі выдкрыват ґазда.
Ися ми хыжка, на сятӯм місті, сята!
Дали ми туй їсти и налляли вина.

Выд морозу лица червинї, ги косиці,
Чикавут нас ґаздынї й файні молодиці.
Дасти нам веселити усьым люба дьяка,
Заспӯват ся колядка каждōму усяка!

Позират у возӯр дївка, ги лелія,
Файна выдданичка молода Марія.
Друга ся убрала, така, ги косиця,
Парує гостину білява Анниця.

Як дуже красно дниськы колядуєме,
Серенчі й здōрōвля вшидкым вінчуєме.
Настали уже сяткы, настав и Новый рӯк,
Жийте у достатку выд нынї й навік

ДУША В СТИХАХ
(2017)

З неба тихо паде сніг,
У пōстїлькy'м уже лїг.
Сна нїє, хōть як не клич,
Не приснит минї ся нич.
Кōй нїяк не мож заспати,
Стих имав ся я писати.
Не бїда, што сна нїє,
Стих ся ручкōв создає.
Што не каже нїгда рот,
За природу, за народ,
Я напишу на папїр,
Выд души малинькый твїр.
За мўй рўдний отчий двўр,
За красу Карпатських гўр.
Є в стихах мōя душа,
Тишину си туй найшла...

СПІВАНОЧКЫ

(2017)

Сидит вўчар в полонинї,
Сонце провожає.
И потўчкам, и долини,
Спўванку заграє.

Играє вўчар спўванўчку
Мўлўду, розквітлу.
Слухат ватаг в хўлўдўчку,
За рўбўту свїтлу.

Понесли ся спўваночкы
У зелинї горы,
На тихинькїї поточкы,
И широкї доли.

Лє ся музика весела
Спўват Верховина!
Слухавт її малї села,
Танцює родина!

ИВАН БИНЯЧОВСЬКИЙ

(2017)

*Присвячує прекрасному поетови, честованому
цімборови Иванови Бинячовському*

Пише нам вірш уйко Иван,
Русинськōму слову в̄н великый пан.
Папірь и ручку у руки бере,
Прекрасный стих шіковно создає.

В Марамороши живе, межи чорных гор,
Любит солонинку й домашный "Кагор"
Хімію из бовта нигда не купує,
Бо уже много год̄в из жōнōв газдує.

У його стихах карпатська природа,
Історія нашого русинського народа.
Фіглярськов поезійōв може звеселити,
Нашого Русина мусай сокотити!

Убы нигда не знав што ōто біда!
Най буде здоровый, ги г̄рська вода!
Не читав што написав драматург москōвський,
Мині до душі Иван Бинячōвський!

БАБИН ВИЧУР

(2017)

Дниськы, увичирі, идеме до бабы,
Най парує колачӯв великі дарабы.
Будеме красно їй колядовати,
Серенчу й здорӯвля на вік віщовати.

Ой ты, бабин дїду, сяк довго не спи,
Молодых колядникӯв до хыжі пусти.
Не журися нигда, бабо, и шуга не плач,
За колядку дай нам яблок и свіжый богач.

Якый нївроку дїдо красный,
Сидит миж бабами, ги місячик ясный.
А о́ті бабы, ги голубкы сиві,
На многая літ най будут щасливі!

Най дасть Бог, убы сьте багатїли,
Як чорна землиця, у сяті недїли.
И за сим малым и скромным словом,
Начинайте празновати вшидкі из Богом!

ВОДОХРЕЩА
(2017)

Дниськы вшидка русинська родина,
Люди и жоны, и каждая дітина,
Израна пилу вчи ся до церкви идут,
Студену водичку сятити несут.

Йорданська водичко, омый нашое тіло,
Вбы было здорѡвля, робило ся діло.
Йорданська водичко, дай покуй души,
Біду вбы сьме не знали и были дужі.

Йорданська водичко, дай нам благодаті,
Вбы сьме добре жили, фурт ходили раді.
Не просиме Тя, Боже, много щедрот,
Сохрани нас грішных, сохрани народ.

БѢВТ
(2017)

На прилавках "Марс" й чуколада "Мілка"
Не пеме вже мындру, купує ся "Горілка".
На закуску 'д' ньуй купиме кѡвбасу,
Не забудьме узяти и скляничку квасу.

Яблычка в стодѡлі до яри погнивут,
Банан и апельсины у бѡвті ся купувт.
Продали сьме на базарі молоко й сметану,
Убы пак у бѡвт пѹти, сяк безперестану.

Слава Ѡтцю Бѡгу, што дав нам сьѹлько мати,
Но за своє, домашньоє, не треба забывати.
Бо и цїны у магазинах берут помалы вирьх,
Чим їх лиш увидиме, на душі нам тирьх.

Выдкрывав кампот и лекварь на ськыбкы,
На тарілці у ня мнясо й печині рыбки.
У пѹвници шѡвдырь, гурка й солонина,
Стодола - ѡто бѡвт дїля каждого русина.

БАР
(2017)

У світлах усі двори,
На село йдуть цімбори.
Зобрала ся банда нас,
Пєме дниськы и не рас.

Понадвичур пōвный бар,
Винце лє ся у погар.
Буфер голосно гуде,
Весело нам днись буде.

Из каміна ся дымит,
Сырый пинь у нїм горит.
Хлōпці зась у карты бют,
А за гроші мындру пют.

Тко в ночи не хоче спати,
Мало у бар йде выддыхати.
Дале в горы и зворы,
Кōй погōстят цімборы...

ПЌВІНЬ

(2017)

Нынї в Подкарпатї сталася бїда,
У рїчках й поточках велика вода.
Выд рана до ночи, дождж из неба ллє,
Тѡвстилезный лїд в берега ся бє.

Розмыло усьо, леды в нас на двѡрї,
Пѡвно воды у дрыварни й стодѡлї.
Рїка вже на пути, пѡдмыват гараж.
Начав ся в ночи страшенный толлаж.

Розбили ся кашицї, поплыли городини,
Вымыло из берега яворы й калины.
Начали у полонинї снїгы ся топити,
Не можеме нич вдїяти, до лиш ся журити.

А може исе кара за вырубану хащу?
За йсе рїка выдкрыла свѡю велику пащу.
Господи Ісусе, за всьо нас прости,
Выд сиї напасти прѡшу всокоти!

НА ЧУЖИНІ
(2017)

Подкарпатські мы русины, Русинії діти,
На чужині робиме, вбы ся мож удіти.
Мусиме сімю лишити, тōрбу паровати,
У далекий край ити, вбы купіку мати.

Тяжко усі робиме, фурт ся треба гнути,
А усяку паскудь ниждо за нас чути.
Сіют ся гнилі и паскужні свисты,
Кажут, што русины всі сепаратисты.

Мы не вижні, кидь нам треба на чужину йти,
Бо дома роботу не годні сьме найти.
А дома треба жити, діти годовати,
Землю убробити й дале ґаздовати.

Русин любит ся трудити, а сепаратист,
Бо сьак за нього каже безмозглый артист.
Не слухайме злоє слово, в рокаши живім,
Діля себе трудім ся, Вўтчизну любім!

ВАСИЛЮ МОЛНАРУ

(2017)

*Присвячу просвітитилю нашого русинського
края Василю Молнару*

Вы уже старинькый, бровы у вас сиві,
Много рокӯв живете, будьте фурт щасливі!
Прекрасні новелы, стишкы и етюды,
Радувт мині сердце так, ги салюты.
Великый писатиль, просвітитиль слова,
У Ваших роботах глыбока основа:
Прадідӯвська бисіда на вік буде жити,
Треба ї хранити, нигда не тужити.
Не вмирає шуга предкӯвська душа,
Русинський народ, матиринські слова.
Выд души бажаву, убы сьте не єдну,
Ищи много гōдӯв стрічали весну.
Пōвно вам здōрōвля, убы была сила,
Убы Божа Мати фурт Вас сокотила.
Гōрді за Вас горы й широкі долины,
Вшидкі наші братя – карпатські Русины.
Мудрое слово до душі нам любе,
Дякуєме Вам, старинькый вандролубе!

ЖИТИ ДАВАЙТЕ!

(2017)

Де с̄те хащі зеленинькі м̄ї?
Ч̄ому с̄те зам̄вкли, сп̄ув̄чі с̄л̄в̄ї?
Поточки и річки, вы вже выдзвеніли?
Білоб̄кі ластовочки, ч̄ому с̄те п̄німіли?

Явора рубавут, молодняк топтали,
Выд б̄лі смерекы й дубы застонали.
Они чувствут б̄ль, о̄ни тоже живі,
А повставали ся з них лише пні.

Яка бы у горах не была біда:
Полонинські вітры, сильні холода
Не вбиват дерева й літня жара,
Но б̄ят ся вшидкі людського топора

Як ми жаль за вами, горы зеленинькі,
Де с̄те ся п̄діли, бучкы молодинькі?
Высокого дуба, люди, не рубайте,
Карпатськым хащам жити давайте.

СКОРО ЯРЬ

(2017)

Тече з полонины гӯрська вода,
Бе ся лід в мосты й высокі берега.
Білинський покрѳвиць уже ся потопив,
Лиш високо в горах мало ся лишив.

Уже ся кӯнчавут сильні морозы,
Зацвітут туйпаны и червині розы.
Оживе в долинах зелена травичка,
Пчолам запахне пахняча косичка.

Розпустят ся дрѳбнинькі листочки,
Потечут из звора шумно поточки.
Білинські качинята купати ся пѳдут,
Файнисинькым цвѳтом дерева зацвітут.

МІНСЬК

(Фіглярное из елементами народної лексики)

Чорїї біціглі у бōвтї'м купив,
Повезу ся на них, уже'м ся находив.
Не жрут б̄ни солярку, не хотят воды,
Пӯду из ними я хōть куды.

Економный клас не треба ми и бак,
Тко сь купує бензин, сигінь неборак.
Треба му страхōвку, за штрафы платит,
Я ся розганяв, аж из шпиць іскрит!

Убыйду за динь я много дōрӯг,
Так ся накручу, што не чув субі нӯг.
Вырїхтаний "Мінськ", фурт нахōду,
Даже на блядки з сōбб̄в го беру.

На новий сїдак укладуву гузицю,
Ищи на багажник узьму молодицю.
Голесо ся крутит, піпкало гуде,
Та видав, нибого, штось у нас буде...

ПРИЙШЛА ВЕСНА
(2017)

Нынї вже прийшла весна,
Дуже красна и ясна.
Наряд зелений узяла,
Білинським цвітом зацвіла.

Зворы и долины синї расты мавут,
Білинські козинькы из ними зацвітавут.
Зелинїє и ряснїє наш старинський сад,
Чуєме довкола файнинський аромат.

Сыплют ся из неба прѳмінчикы теплинські,
Тягнут ся до сѳнця тѳпѳлі зеленинські.
Из высокых гѳр потекли поточки,
Шумні ѳни дуже такі, ги дзвѳночки.

Перві прѳліскы у хащи цвітут,
Бджолы по пѳлю й долині гудут.
Настала ярь! Не сплят уже гаї,
Чути спѳвавут в саду солѳві.

ДИЧКА
(2017)

За поточком у лісочок тягне ся уличка,
Перед мōї білōй хыжки росла рясна дичка.
Красно цвітом, у яри, митала аж закрай,
Хосновав тоды я файный урожай.

Дуже сильно зацвітала не видко и рӯсок,
Вкрывала ся, ги в зимный білинський сніжок.
Газдӯвливых бджӯл у гості скликала,
Смачнинський нектар усьым даровала.

Были в ний плоды солōдки, ги мід,
Їв я їх израна, ввечирі й на обід.
Останок у ящик й кошарчик избирал,
Дале пак ушидких ними чистовав.

Тяжко ми типирькы, на очах слызы,
Бо не вижу в оболōчку тōї вже красы.
Мōю дичку изрубали, рокы ї ни є,
Лиш упстався пинь, што давно гниє.

МОЛИТВА

(2017)

К̄ой банує моє сердце, на душі тривога,
Я стаю пиля ікони й молюся до Бога.
Най всокотит выд біды, зд̄ор̄овля дарує,
Най Христос прийме молитву, най мене учує.

Выслухай ня, Христе Боже, юного русина,
Най настанут тихі ночі й серенчлива днина,
К̄ой навхтема вже забуду за тяжку журбу,
Што ня каждый динь колыше, ги вітер вербу.

Поезія май ліпшое, што у світі є,
Завто ми Г̄осп̄одь талант сись подає.
Пишу я стихи, исе май любл`ю,
Дякув за дары й добр̄оту Тв̄ою.

ХАЩІ ЗЕЛЕНИНЬКІ
(2017)

Горы карпатські, хащі зеленинькі,
Над вами з хмарами сині небеса.
Ростут ялинкы й бучкы молодинькі,
На травы гурські фурт упаде роса.

Туй, при дорозі, наметана копиця,
Гріют ся выд сонця золоті стебла.
Тягне ся ид гори тонинькі улиця,
А при ньуй косиці, што хотят тепла.

Не далеко за хащами тихинькый поточок,
Што по темных зворах в долину тече.
А на туй долині старинькый садочок,
Де літавт фурт бджолы й сонечко пече.

Треба нам из цимбром скласти торбинку,
И наскоро у хащу, ги потук течи.
Узяти сырця й бужену солонинку,
На грани червинуй бульку испечи.

ПЕРВЫЙ ГРҀМ
(2017)

Загриміло з чорных хмар,
Ищи мало и удар!
Папороть, чічки, хвощі -
Всьо убмывт сильні дōщі.

Небо чорное, ги нӯч,
Блискавко, ид нам не скӯч.
З полонины вітер віє,
Туча по гранках біліє.

Дощ ся вляв, як из відра,
Мōкрі зворы и гора.
А в хащах шумлят поточки,
Посхыляли ся листочки.

З чорных хмар вода ся ллє,
Нива щедро її пє.
Свіжа наростє травичка,
Красно розцвіте косичка.

САЖІНЯ

(2017)

На дв̄орі йщи студино,
До лиш снїг ся потопив.
Но минї итак єдно
Я вже ріпу посадив.

Быв израна днись мороз,
Снїг у горах пр̄літав
Не напудив ня проґноз,
Вже ми трактор сфризовав.

П̄віз мотор м̄ї булі,
Міхы, відра й кошары.
Я насію йщи й пасулі,
Гордо пр̄йду миж шоры.

Задер я ся пиловав,
Позябло всьо вороння,
Бо на крумплі снїг упав,
Аж забыв'им си имня...

ВЕРБА
(2017)

У старӯм садочку верба рōзцвітає,
Про Великі сяткы усьых спōвіщає.
Несе она в сердце Христове воскресіння,
Прости нас, Боже, грішных и пошли спасіння.

Благодать Господня сходит навесні,
Велику радість дарує вна мині.
Шуткы'м носив до церкви ищи из малых літ,
Май милый ми ставав тоды грішний світ.

Пухнасті рӯсочки уже сьме посятили,
Ближных чистовати давно сьме ся навчили.
Сиї нидільочки сятила ся верба,
Будьме всі здōрōві, ги гӯрська вода.

У САДЇЧКУ ВИШНЯ РОЗЦВІЛА
(2017)

У садѡчку вишня рѡзцвіла,
Цюлює цвіт мѡлоді листочки.
Мѡїй душі красу ясну дала,
Люблю ї й тихисинькі поточки.

Ожили выд студини зеленинькі доли,
Чути шум поточка й ластѡвчиний спѡв.
Политїли у садок гадѡвливі бджолы,
Ясне сонце грїє и ѡрїх зацвїв.

Видко из далека густый бїлый цвіт,
И чути довкола файный аромат.
Хѡжу я ид вишни ищи из малых лїт,
У миртвѡй тишинї, фурт побыти'м рад.

А пѡд нив ромашкы у травї,
Дрѡбнї росинкы потекли пелюстками.
На небї ся вказали хмары дожджѡві,
Шїкѡвно йдут над нашыми садками.

ВЕЛИКОДНІ ОГНІ (2017)

Вшидкі хлопці на тōлōці дниськы ся зобрали,
Усі дружно, в рокаши, ворох намитали.
Много рӯща нарубали, вывезли всі скаты,
И шікōвно ѓни бігавт, ги гуны й сарматы.

Диськы будут ся трудити цілисинькый динь,
Убы файно увичирі загурів огинь.
Дале си бульок напечут и начне ся пянка,
Не єдна пӯд ліщанками убстане ся склянка.

Давня йся традиція довго вже жиє,
Туму каждый рӯк ватра у нас є.
Хѓть упаде снїг, хѓть и дождж из градом,
Итак ї запалят и убмастят ся чадом.

Загѓрїв ся наш огинь на всю середину,
Так, ги ясноє сонце, бряжчит на долину.
Розгѓрїв ся дуже сильно, дѓсїгат небес,
Най ушидкі знавут, ож Христос Воскрес!

ВИНОГРАДҀВ

(2017)

У Виноград̄ві сакуры цвітут,
Укрыта площа розовинькым цвітом.
У сьому вароши ни є ниякых смут, И
зим̄в, и теплым, ясным літом.

Тр̄туары и улиці тонинькі,
Й малі хыжкы - выд сонця з̄лоті.
Кругом р̄стут дерева молодинькі,
И тиха Тиса любить ся мині.

Падут на город теплі промінці,
Туй файні ночи, дзвіздами рясні.
Літавут ластовочки, щебечут г̄р̄бці,
Розцвітає Севлюш типирькы, навесні.

ЛАРИСІ ВАСИЛІВНІЙ

(2017)

*Моїй учительці української мови и літератури
Андрелі Ларисі Василівній*

Слова чарівні, солов'їні
Вы фурт говорите мині.
Ние в них зла, пустої тїні,
За світ ѓни и ясні дні.

Дїля Вас тот світ - ѓто наука,
Яку ми тяжко даєте,
Старав тямити всьо до звука,
Знання, ги чїчка, зацвіте.

Ясно̄в красо̄в, білинькым цвітом,
Напѓвнині у вас вірші,
Дїля мене стали запѓвітом,
Навхтема вни в моїй душі.

Дякуву Вам я дуже красно,
И за терпіння, и труды.
Буду ся вчити дуже рясно,
Старання мавут свої плоды.

А НЕ ЛЮБЛЮ

(2017)

Я не люблю, к̄ой мині лізут у душу,
Бо мавут можн̄ость выгоду найти.
А я сміюся, вірити в них мушу,
Х̄оть р̄озумів, ож м̄ожут придати.

Я не люблю брихню лукаву,
Яку ми в очи нагло всі твердят.
Не принисла нікому ̄она славу,
Брихачі св̄ою с̄овість усе їдять.

Я не люблю, хвалька и самолюба,
Х̄оть чуть сятого нич у них ниє.
Я проти тых, тко зась украде дуба,
Не люблю тых, тко зл̄об̄ов фурт жиє.

Я проти тых, тко любить п̄оучати,
Тко на вітер пуцат св̄ой слова.
Тко в поперик буде н̄уж митати,
Хотя и была дружба вікова.

Не мають чести заздр̄усні и жадні
И вті, тко мінят св̄ою люб̄ов.
Єдніі гордяться, бо ходять фурт парадні,
Погані й вті, што думаवут лиш с̄об̄ов.

РҀДНА СТОРОНКА
(2017)

Настали теплі, яснї днї,
СпҀвавут ластовочки веселї пїснї.
Зеленїє бук, брїх и осока,
Росте над потҀчком береза висока.

Проходить нҀч, динь настає,
Широкая нива рбсу израна пє.
Чув шум долин, хащҀв и дїбрбв,
РҀдна сторонка - бто мбя люббв.

До сїї красы тягне ся сердце,
Люблю потҀчок й малиньке озерце.
ГҀрськая рїка дзвенит и спҀває,
Израна й увичирї берегы омыває.

Де лиш не буду, кым лиш не стану,
Любити край рҀдный не перестану.
Горжуйся ВҀтчизнбв! Пувїм сяк не раз
Сяка красота є лиш у нас!

Я ПЌМНЮ

(2017)

Я пЌмню, як давно у бабки,
Коло шпора ручки'м свої грїв.
На листкови мальовав'им жабки,
И смачниньку з сыром рїпу їв.

Як на двЌрі падав бїлий снїг,
И настали сувЌрі морозы.
Як морозиць на оболочок лїг,
И мальовав дуже краснї розы.

У шпорї файно вгинь гЌрїв,
А на двЌр не хЌтїв'им ити.
Я коло бабки фурт тоды сидїв,
И помагав'им бульку испичи.

Я выд бабы чув за давнину,
Як тоды было тяжко жити.
В нїї був'им днину не єндну,
Типирь ѓто ми, може ся лиш снити.

ОБОЛОЧОК

(2017)

Здрю израна в оболочок,
Там лиш муры камняні.
Там не вижу ластовочок,
Туй у мене сірі дні.

Бо не вижу туй садочок,
Долиш асфальт и бетон.
Муй любиминький поточок,
Хыба прийде 'д мині в сон.

Прийдут в сон и рудні горы,
Озерця, гаї, пōля,
Простужині темні зворы,
Й тиха річечка мōя.

БАНУВУ

(2017)

Так ми ни привычно, бо уже треба ити,
Лишити свою хыжку, горнисту долину.
Нигда ся не вдасть, красу таку найти,
Ги там де вітриць, цюлює калину.

Зелині полонины, де съте рӯдні мōї?
Де съ те садочки, ширōкі поля?
Туйкы я чужый, люди туй не свōї,
Бануву за тōбōв я, хыжочко моя.

А гӯрка бїда каждōй темнōй ночи,
Убиртаву ся, кручу ся, не мōжу заспати.
Думава за тебе, твōї чōрні очи,
И чудесное лїто мушу споминати.

Мої цїмборы, де съте ся пōдїли?
Ищи'сьме нидавно ворохом ішли.
Мало фїгльовали, в ракаши сидїли,
Типирькы до єдного, всї ся розыйшли.

ИДУ ЗРАНИНЬКА У ХАЩУ
(2017)

Иду зранинька у хащу, ищи фрішно на дв̄орі,
Х̄очу быти я далеко, х̄очу быти май г̄орі.
На плкчах у мене торба, держу палицю в руці,
Перех̄ожу си мосточок, вижу рыбку у ріці.
П̄уд молодинькым дубочком, білый гриб'им си
найш̄ов,
Посидів'им, выддыхнув'им, й дале путиком п̄уш̄ов.
Иду лісом, світит сонце, ластовочки щебинят,
В селі файно, в селі тихо, вшидкі люде ищи сплят.
Білі х̄ыжкы, сяту цирьк̄ов – усьо вижу из горы,
Повертаву ид кырничці, вбы выпити воды.
Зворы, горы, полонины, як я люблю йсю красу!
Много грибик̄ув у ташці из с̄об̄ов уже несу.
П̄уд̄ойшов'им ид долині, п̄уд стару колибу с̄ів,
Мало'м си наляв водичкы, выд жары уже'м упрів.
Беру вшидко из торбинкы: солонину, буль, сырця,
Мало мож си п̄олівити, ллю у фінжу си винця.
Х̄ожу в хащу выддыхнути, туй не найде ня біда,
Туйкы горы, полонины и джерельная вода!

ЯГОДЫ

(2017)

Червині ягӯдкы обмывавут росинкы,
Блискучі и дрӯбні такі, ги сльозинкы.
Рӯстут рясні по пять, дагде и п̄ дві,
Назбираву в жминьку милу́й и с̄бі!

Иду я изранинька, оббиваву р̄осу,
П̄вно ягӯдок д̄омӯв днись принису.
Много нарросло, по хащах и п̄лю,
Х̄жу межи них, ги в червенӯм м̄рю.

У безмижнӯм п̄лю, хащах и саду,
С̄лодкі и кыслі п̄д ногами найду.
Они с̄ковиті и дуже смачні,
Из ушидкых фруктӯв май милі мині.

Принесу їх д̄омӯв, пару вержу в рот,
Буде из них лекварь, буде и кампот.
Насыплю у тарілку червенинькых пані,
Буду їсти з цукром та щий у сметані.

... in (minding) my poor old
e young got a great shock
about poor Fannie. Well she
but her heart is weak so the
then she will not be home
— and the board of health
married for another. It is
have to postpone the wed-
ds. But you ought to be
on so well for she was
in the Valley there is
not from here now. You
incliffe up yesterday but
him see Fannie he was
L. Matron about her
boy was get it's last wed-
— in her ch... but she
... (Doris) another

